Мал. БЕ-ША

У деяких МТС і обласних управліннях сільського господарства роблять приписки до зведень про хід ремонту машин.

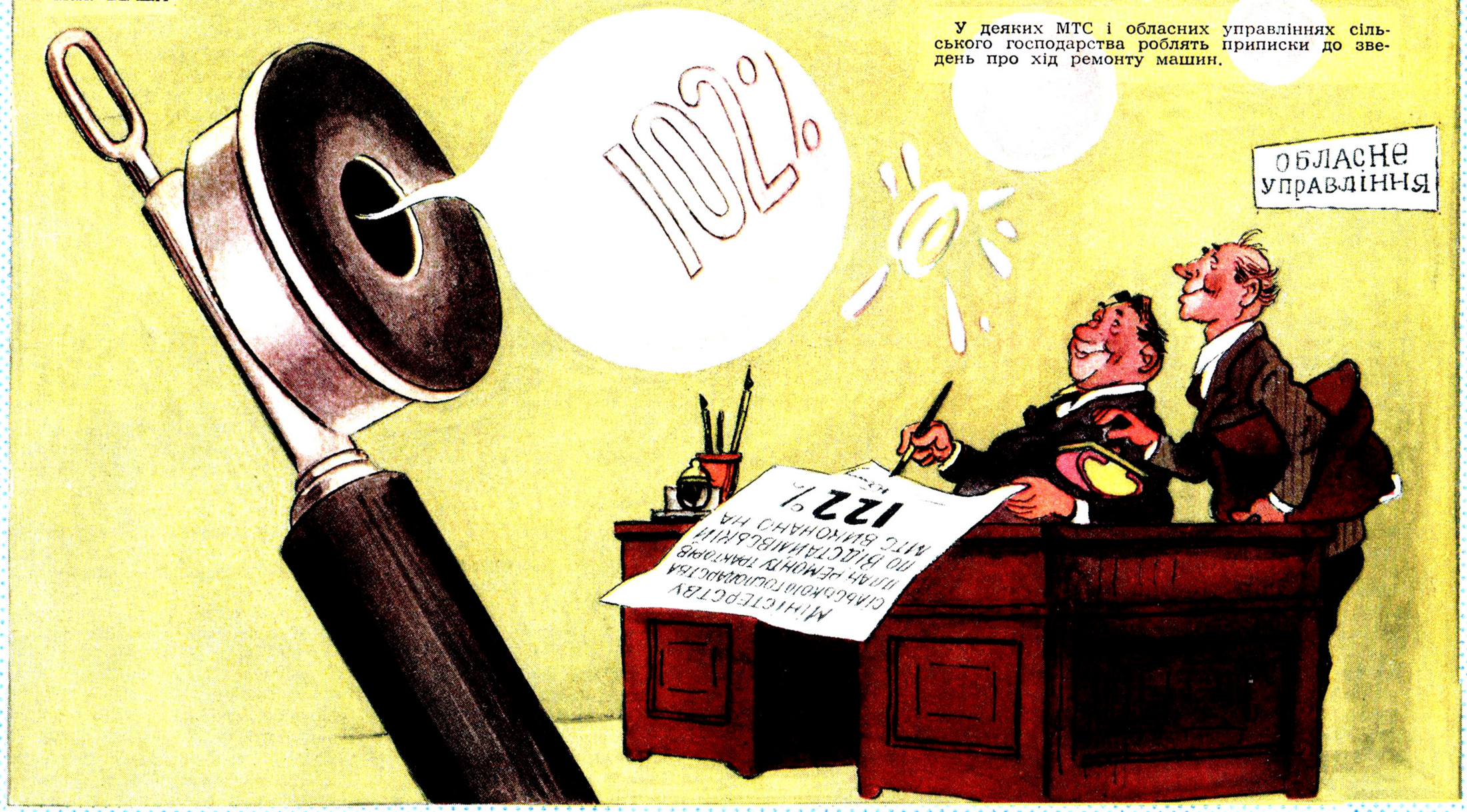

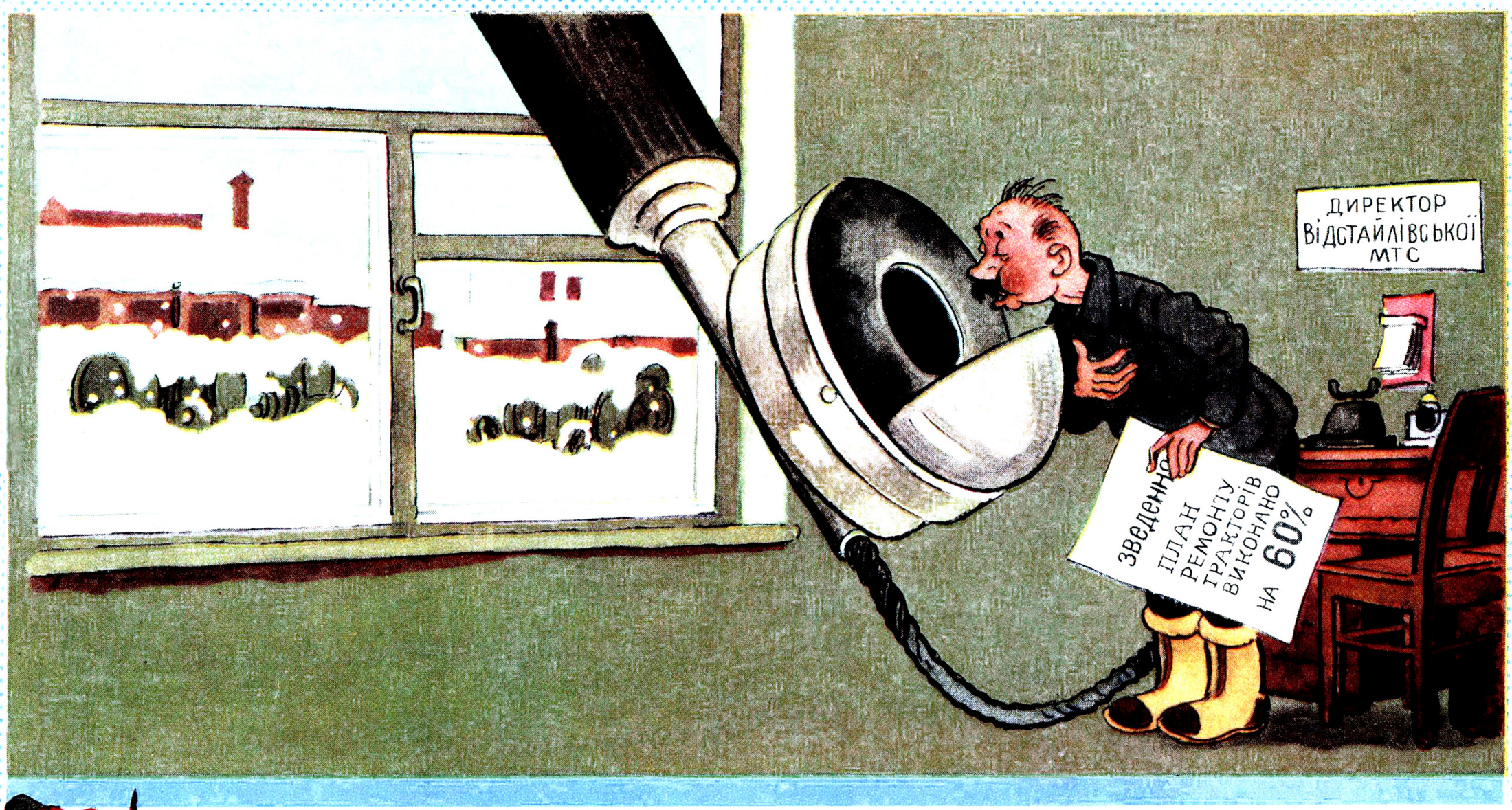

БРЕХОРОБИ

ПЕРЕЦЬ

№ 2 РІК ВИДАННЯ XV ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ, СІЧЕНЬ 1955

Лист головному бухгалтерові
Кіровоградського заводу «Червона зірка»
т. РОМАНУ М. М.

Моє вам поважання, Миколо Максимовичу!

Про недбах, про неощадливих в народі говорять так:

— Господар: свині попродав, а сам заліз в кучу та й рохкає!

Кажуть ще й так:

— Господиня: сорок грядок — одна диня!

І так ще кажуть:

— Хто шага не береже, той сам не варт і копійки.

Народ наш мудрий, Миколо Максимовичу, він уже коли скаже, то як зав'яже.

Недбальство, марнотратство, неощадливість — явища суть неприємні у всіх проявах. Це вже, так би мовити, істина з бородою, і це треба розуміти. Особливо людям, які по роду служби своєї соприкасаються з народними коштами й цінностями. Особливо бухгалтерам! Особливо головним! О, цій категорії працівників слід добре взяти собі втямки ще й такі прописні істини:

1) Бухгалтер — страж народної казни.

2) Сам не проявляй щедрості за її рахунок і іншим кажи: «зась!».

3) Завжди пам'ятай: копійка кругла — покотиться, назад не вернеться.

Як мені достеменно відомо, з цих трьох істин ви дотримуєтесь тільки третьої, та й то вдома, коли діло стосується особистого бюджету. Вдома у вас, кажуть, кожна копійка на строгому облікові. Коли б запровадити такий порядок на заводі — все пішло б по-іншому. Ого-го! Де б і поділися браві агенти-«штовхачі», які мандрують тут і там, які катаються у м'яких вагонах по всій країні без видимої на те потреби для заводу і з неабиякою вигодою для себе! Де б поділися зайві штатні одиниці в управлінському апараті! Де б ділися неощадливість вкупі з марнотратством!

Але на заводі, Миколо Максимовичу, на жаль, ви зовсім не той, що вдома. Такий ви тут щедрий, такий розмашистий і широкий по натурі, що часом дивишся на вас і очам своїм не віриш: невже, думаєш, це той самий товариш Роман, який ще годину тому сидів вдома за сніданком і підраховував, як буде економніше — пити чай внакладку чи вприкуску?

Ласкаво вибачте мені, але кожен на моєму місці відчув би щось подібне, якби заглянув у бухгалтерські документи й побачив, наприклад, що тільки «штовхач» Лисиченко був у минулому році 9 місяців «на колесах» і проїздив щось близько 12 тисяч карбованців державних грошей. А Лисиченко не один такий на заводі. Штовхачів у вас, слава тобі господи, вистачає, і їздять вони по всіх широтах СРСР, добираються аж до Вологди й Архангельська, до Виборга й Талліна — й неодмінно у м'яких вагонах, і обов'язково з заїздами в Москву і Ленінград. А це ж все витрати, все гроші, та ще й які гроші! У 1954 році на самих тільки агентів-«штовхачів» було вгачено 71.451 крб., не передбачених ні бюджетом, ні законом.

Управлінський апарат заводу, в тому числі обліково-бухгалтерський штат, до того роздутий, що багатьом працівникам доводиться те тільки й робити, що позіхати на службі. Тимчасом на допомогу пишному і многотрудному управлінському перенаселенню систематично допомагають позіхати так звані понадштатні люди — склографи, рахівники, сторожі, писарі і т. д. Очевидячки, щоб не скучно було! Понадштатні позіхачі з'їли за рік 48.000 карбованців і ждуть, поки ви знову ласкаво запросите їх до щедрої кормушки.

Не знаю, що скаже на це директор заводу товариш Крючков, але я, будучи на його місці, на перший раз сказав би:

— Будьте, як вдома, Миколо Максимовичу!

По цій мові бувайте здорові.

Від усього серця вашого ПЕРЦЯ.

БАЛАКУНИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Із високої трибуни
На нараді обласній
Виступав, держав промову
Сам товариш Торохтій:
— Піднесемо урожайність!
— Ліквідуємо прорив! —
Всю увагу всіх присутніх
Він на хибах загострив.
Ще й підкреслив, що в роботі
Не повинно бути хиб.

Побував на тій нараді
Язикатенко Пилип.

Повернувшись до району,
Швидко скликав він актив
І про підсумки наради
Довго-довго говорив.
— Піднесемо урожайність! —
Закликав, гукав Пилип,
Аж язик до піднебіння
Після виступу прилип.
Думав він: «Нарада наша
Сколихнула весь район...»
Запальну його промову
Слухав Сидір Балабон.

І до того запалився
(Аж пашів — горів увесь),
Що з наради повернувшись
У підлеглу МТС,

На нову, свою нараду
Всіх він скликати звелів.
— Піднесемо урожайність!.. —
Із трибуни загримів.

У промові всіх присутніх
Розпікав він, бив і крив.
Викрив хиби й неполадки,—
Всі питання загострив...

Досхочу наговорившись,
На нараді «бойовій»,
Жде у центрі обласному
Справжніх зрушень Торохтій.

І чекають, склавши руки,
Від нарад своїх чудес
Язикатенко в районі,
Балабон у МТС.

Ні, нічого той не зрушить
І, тим більш, не піднесе,
Хто з трибуни, наче півень,
Кукурікне,— та й усе...

П. ГЛАЗОВИЙ.

Остап ВИШНЯ

Ілюстрації О. КОЗЮРЕНКА

Гіперболізатори

От уже я вам і не докажу, де це саме трапилося, чи на Волині, чи біля Волині, чи на захід од Волині... Так все-таки, здається, на Волині.

Підіймали там в одному районі сільське господарство.

Підіймали круто. Комплексно підіймали.

Що таке комплексно?

Ну, це, розумієте, значить, підіймали так, щоб воно все так ото й пішло-пішло-пішло вгору, всеньке, усіма своїми галузями...

Не так ото, як говориться: «Сам у нору, тпруті вгору», а щоб усе вгору, щоб нічого в нору.

А як конкретно, то це, значить, приміром, не так, що зерно вгору, а городництво — в нору... Молочарство — вгору, а свинарство — в нору... Кури з яйцями, а бджоли без меду і т. д., і т. ін...

Щоб скрізь був достаток і, не червоніючи, можна було заспівати: «щоб через вінця лилося...».

У переважної більшості колгоспів у тому районі господарство таки кращало, міцнішало, твердо ставало на ноги, радуючи і колгоспників і керівництво.

А є і такі, що... Та краще послухайте.

Підіймають вони те сільське господарство та й підіймають, дружно вигукуючи: «раз, два — взяли!», «раз, два — взяли!» Піт із них капле, але вони не здаються, і обличчя в них, сказать, не дуже сумні.

Ну, гадають, досягли вже досягнутого.

— Стій, хлопці! Перекурка з дрімотою!

Перекурили.

Той із них, который за старшого, й питає:

— Досягнуте схоплено! Зупинимось?

— Де ви, товаришу, бачили, щоб ми на досягнутому та зупинялися? Та ніколи в світі!

Пішли далі...

В залежності від обставин, вони і рухали вперед, і підвищували, і забезпечували, і освоювали, і спиралися на досягнення, і запроваджували досвід.

Невважаючи на винятково несприятливі умови погоди, а саме: навесні — сонце й холодок, улітку — спека, восени — падало з дерев листя та мжичило, а взимку — йшов сніг, а то ще була, що й злива поллє, громом торохне, блискавка блисне, морозом придавить,— особливо на водохреща, — невважаючи на все це, вони мобілізували всі внутрішні ресурси і, викриваючи всі хиби і недоліки, попрацювали як слід, добре, сказать, попрацювали...

Ну, здається, вони передосягли передосягнене.

Сиділи, перекурювали. Без дрімоти.

Настрій у всіх піднесений, прекрасний, в грудях щось розпирало, глибоко дихалось і хотілося співати.

Поспівавши, хотіли були йти додому, але радість не пускала, хотілося гратися, борюкатися, перекидатися.

Хтось і запропонував:

— Давайте, хлопці, пограємося! Таку роботу рухнули вперед! Їй-бо, не гріх! На радощах чого не заманеться?! Та й усі ж ми свої...

— Давайте! — всі погодилися.

А один, который найхитріший, прикинувши, як «круто вони піднесли хазяйство», запропонував:

— Колись, за молодих часів, ми гралися в таку ось гру: «Хто краще збреше?». Для розвитку фантазії! Інтересно було! Чого тільки було не понавигадуємо! Давайте пограємося, може, вибрешемося.

Всі погодилися:

— Тільки ж не за так, не за дарма щоб, а хто програє, той купує... та небагато... ми ж не на банкет тут зібралися... ну, по півлітра, не більше...

— Що, що? Що ти сказав?!

— Та ні, товариші, не думайте, що отого... За кого ви мене вважаєте?! По півлітра... Та... дивись із голови вилетіло.

— Не часто, мабуть, уживаєш?

— Та ні... Ага... По півлітра... кефіру! О!

— Кефіру? Кефіру можна!

— Так... Ну, хто перший? Починай ти, директоре!

— А чому я?

— Ти ж МТС! А механізація перед веде! Бреши!

— Як мені, то й мені. Так-от, товариші! Відремонтував я достроково всі трактори, всі комбайни, весь інвентар... Та це ще не все! Запчастини всі в мене є! І це не все! Механізував усі ферми, покопав ставки...

— Ой, годі. Ой, помремо!

— Та дайте ж договорити!

— Годі! Ясно! Говори, Іване Івановичу, ти!

— У мене пересічний надій на фуражну корову 11.849 літрів...

— З бугаями чи без бугаїв?! Го-го-го! Ха-ха-ха!

Скільки того реготу було після кожного виступу! Захлиналися, хапалися за груди й за черева, аж сльози градом по обличчях котилися, — так реготалися.

Розповідь Петра Петровича про те, що він увесь гній вивіз на поле, так розсмішила, що мало не полускалися всі з реготу, бо всі знали, що він, щоб на гнойовищі в нього не було гною, наказав увесь гній повкидати назад до корів у станки та в загони...

А Сидір Сидорович підвівся та тільки всього й промовив:

— А в мене на фуражну корову надоєно по 215 літрів на рік!

— І все?

— Все!

— Так це ж правда!

— Ні, брехня! Та ще й яка брехня! Грандіозна!

— Яка ж це брехня?

— А от угадайте!

Ніхто не вгадав...

— От яка це брехня! — переможно подивився на всіх Сидір Сидорович...— Я вам сказав, що в мене фуражні корови! А які вони фуражні, коли в мене для них ані сінинки, ані зернинки, ані бурячинки, ані силосинки, сама соломинка, та й та не січена.

— Ну-ну?! А як же вони на світі живуть?

— Я й сам дивуюся! Кріпка тваринка! Призвичаїлася, втяглася і живе. Та ще й доїться!

...Першу премію за понадгіперболізовану брехню голосуванням присуджено було Сидорові Сидоровичу...

— Ну, з нас тобі, Сидоре Сидоровичу, по півлітра кефіру. Візьми грошима! — Кинули йому по полтиннику друзі.— Пий на здоров'я! Перегіперболізував нас усіх!

— А ви ж куди?

— Куди? Додому!

Директор МТС моргнув Іванові Івановичу:

— Заскочиш до мене! Холодець у мене! З хроном! Без кефіру! Тільки не барись!

. . . . . .

Іван Іванович зайшов на холодець до директора МТС. Сиділи, закусювали.

Закусювали, будькалися та ще й підсміювалися:

— Он, мовляв, які ми! Як уміємо замилювати очі!

І здавалося, що червонів за них холодець та сердитішав хрін думаючи:

— А коли вас, брехунів, візьмуть за хвіст та на сонце?

...Ми за думку холодцю з хроном!

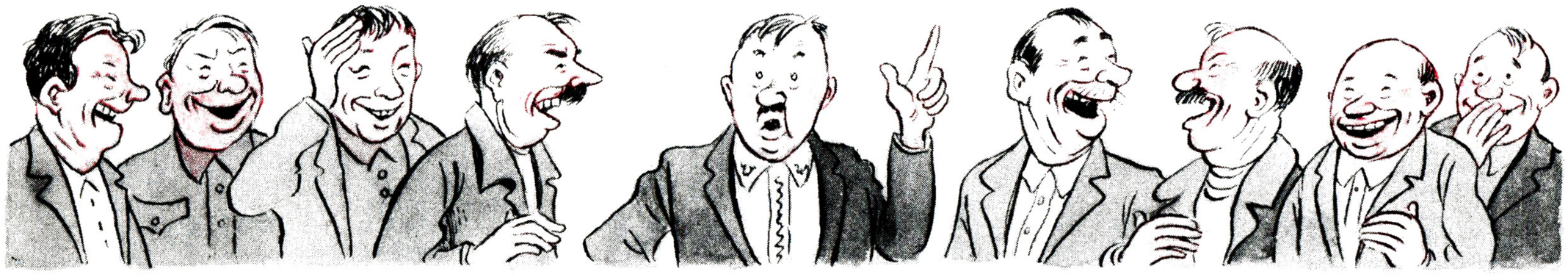

«ГРАМОТІЙ»

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

СТОРІНКИ З АЛЬБОМА ІВАНА ІВАНОВИЧА ЗАЗНАЙЧЕНКА

ДОРОГІ ДУМИ

Початок цієї історії припадає на кінець 1951 року. Тоді, 31 грудня, Укпромрада прийняла постанову № 1322, у якій було сказано: «Збудувати при великоберезнянській артілі «Червоний шлях», системи Закарпатської облпромради, цех по виробництву фанери потужністю 1000 кубометрів фанери на рік».

Од слів перейшли до діла. Через рік керівники артілі «Червоний шлях», заплативши 50 тисяч карбованців, уже милувалися технічним проектом майбутнього цеху. Але в Укрпромраді було вирішено внести в проект деякі зміни.

На переробку пішов ще один рік. Наприкінці 1953 року Укрпромрада знову раду радить і виносить таке рішення: «Дальше проектування і будівництво малопотужного лісофанерного виробництва артілі «Червоний шлях» за раніш визначеним плановим завданням вважати недоцільним. Запропонувати правлінню артілі «Червоний шлях» за участю Облпромради та мебльового управління Укрпромради підготувати нове завдання на проектування фанерного підприємства без лісопиляння і виробництва паркету».

На початку 1954 року артіль подала Укрпромраді нову документацію. Цілий рік пролежала вона в Укрпромраді, аж доки там (у грудні) не схаменулися:

— Доведеться трохи почекати з будівництвом, бо точно ще не вирішено, чи зменшувати потужність фанерного цеху, чи, може, збільшувати.

А час іде... І гроші йдуть. Чимало грошей пішло на складання, переробку і перепереробку 10 томів технічної документації, що припадають порохом в артілі. Чимало тих грошей уже витратила артіль на перевозку фанери, чимало ще витратить, поки Укрпромрада буде думати, додумувати й передумувати.

Іван НЕХОДА

Ілюстрації В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Зелена біда

(ТАДЖИЦЬКА НАРОДНА КАЗКА)

Було чи не було — дарма́!
Жив бай.
Тепер його нема.

В часи старі
У Бухарі
Арики знали і канали,
Залізо знали і чавун,
І що таке к а в у н —
Теж знали.

А бай — не бачив кавуна,
Хоч і хвалився людям,
Що все він, все на світі зна, —
Що є,
Було,
Що буде!

Їв кавуна він залюбки,
Але йому для дому
Давали різаний — скибки —
На блюді золотому.
А цілого, який він є, —
Не бачив за життя своє.

От раз у поле бай пішов.
Іде собі, хизується,
Земля біжить з-під підошов,
Пшениці лан красується...

Врожай селян — його врожай!
Ішов людей він лаяти,
Взивав їх ледарями бай...
Щаслив — не знаєш бая ти!

Бай працювати сам не вмів,
Податки ж гріб з усіх домів!

Так от: ішов цей людожер,
Пихате ніс обличчя,
І носа вгору так задер
На знак свого величчя,
Що шапка впала з голови...
Піднять? Не діждетеся ви!
Нагнутись? Він же бай!
Слуга підніме хай!

Та слуг у полі не було...
Нагнувсь, щоб шапку взяти,
Пшеничне прогорнув стебло —
Важке, рясне, вусате —
Й завмер від страху: на землі

Лежало щось велике,
Зелене,
Кругле, — взагалі
Незнане зроду-звіку!

Злякався бай, одбіг убік, —
Щось кругле,

Щось зелене...
Забув і шапку взять — та в крик:
— Хутчій усі до мене! —

Прибігли люди, — що за знак?
Чом витріщені очі?

Чому реве, мов той ішак
Голодний серед ночі?

— У полі... там... сидить біда! —
Бай очі з жаху звузив, —
Вона пшеницю об'їда!
У неї кругле пузо.

Роздуте, як... («У вас» — хотів,
«В селян» — хотів сказати,
Згадав — вони ж без животів!
Це він один — пузатий...)

— От хай я з місця не зійду!
Несіть мерщій рушницю —
Уб'єм зелену цю біду,
Що нашу їсть пшеницю! —

І вже рушниця — тут як тут!
Націлився хтось з-за клена,
Бабахнув постріл і — капут:
В шматки — біда зелена!

Стріляє влучно хлібороб!
Одна лиш насінйна
Попала баю прямо в лоб
Й прилипла там. Єдина!

Ще більше налякався бай,
Дає стрільцеві знаки:
— Біда на лобі, в лоб стріляй! —
Белькоче з переляку...

Не промахнувсь-таки стрілець:
Націлився в те сім'я —
Всадив у лоб увесь свинець!
І — добре.
Згодний з ним я!

Впав бай — аж гепнувсь на межу...
Чому загинув бай? Скажу.
Бо люди всі
У ті часи
Арики знали і канали,
Залізо знали і чавун,
І знали, що таке — кавун,
Але
Ще краще
Бая знали!

Всі знали: не кавун — біда,
А бай, що бідних об'їда!

Мал. К. АГНІТА

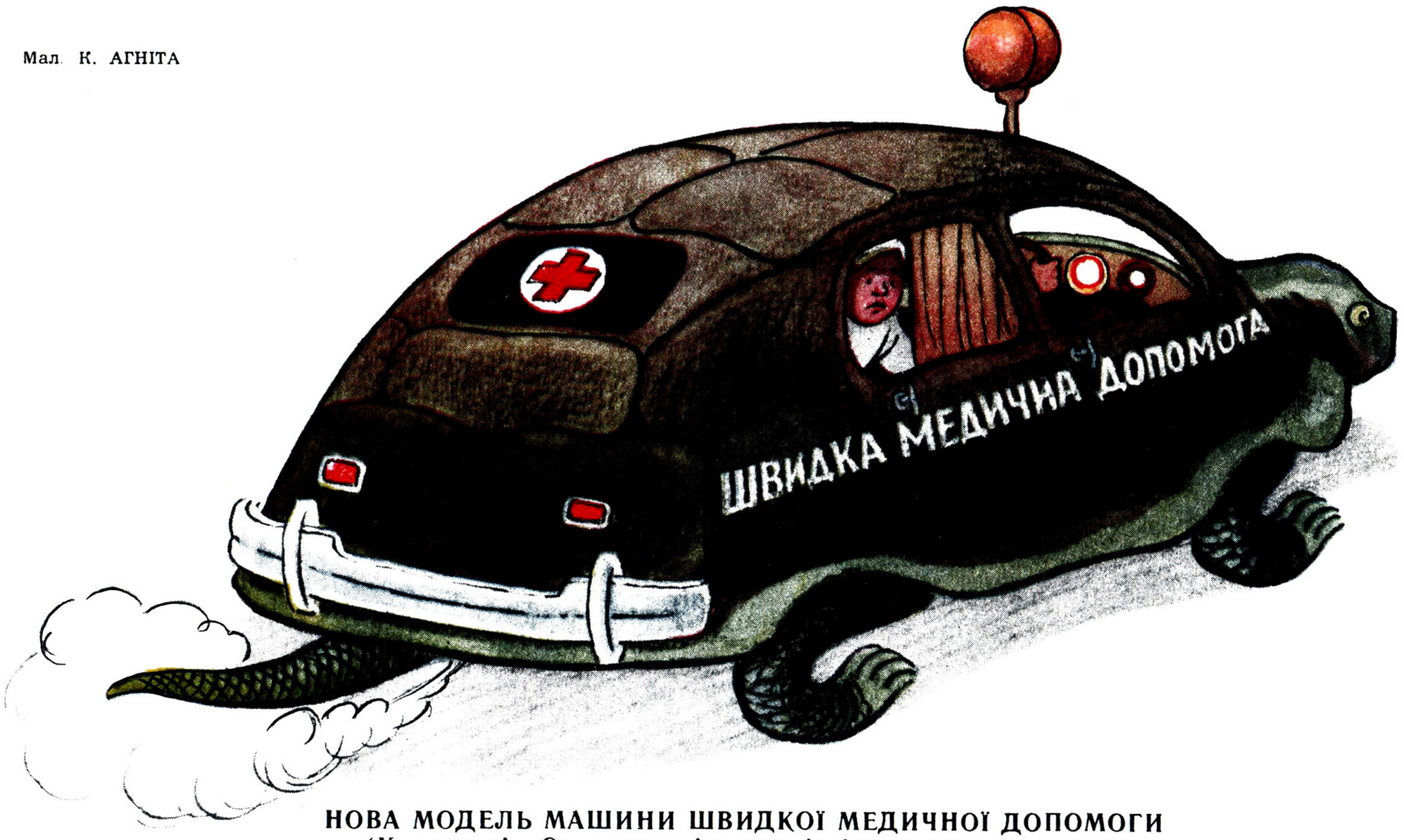

НОВА МОДЕЛЬ МАШИНИ ШВИДКОЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ
(Конструкція Одеського міського відділу охорони здоров'я).

РОЗБИТА ДРУЖБА

Сам Кирило Максимович Цаценкін — голова Сталінського обласного комітету ДТСААФ — говорив про начальника Макіївського автомотоклубу Івана Мануйловича Мельниченка:

— О, це хлопець — хоч куди козак!

Бувало, викличе Кирило Максимович начальника автомотокліубу й каже йому:

— Щось я себе погано почуваю. Треба, кажуть, глюкозу вживати, а її найбільше в медові...

Іван Мануйлович Мельниченко тут же у відповідь кладе начальникові на стіл акт на списання старих брезентів.

— Як?! — дивується Цаценкін.— Вони ж абсолютно нові!

— Уже зіпсувалися, Кириле Максимовичу. Ні на що не придатні!

Кирило Максимович Цаценкін лукаво мружить око, жартівливо погрожує пальцем підлеглому й... підписує фіктивний документ. Мельниченко везе «ні на що не придатні» брезенти аж на Київщину й привозить звідти начальникові животворний мед.

Чого тільки не зробиш, щоб підтримати дорогоцінне здоров'я К. М. Цаценкіна. Особливо, коли він і про твоє здоров'ячко не забуває.

— Як ти, Іване Мануйловичу, гадаєш: чи не махнути нам до моря?

Думки Івана Мануйловича завжди збігалися з думками начальства. Виписавши командировочні посвідчення, вони вдвох вибували у м. Жданов «на перевірку роботи морського клубу».

Віддавши данину Азовському морю, навідувалися в Сочі...

Не цуралися Цаценкін з Мельниченком і сухопутних прогулянок. Не раз, навантаживши машину їстивом і питвом, вони разом з веселою компанією мчали подалі, на Харківщину, де ніхто їх не знав, ніхто не питав, на які кошти вони пили, гуляли.

А кошти на це потрібні були чималі. Отож не раз і не два доводилося «хоч куди козакові» Мельниченку задумуватись, з яких джерел їх діставати.

Подумавши, він подав якось голові обласного комітету ДТСААФ ще одного документа. То був наказ, підкріплений купою фіктивних путьових листів, на виплату 17.372 карб. зарплати неіснуючим у природі викладачам мотосправи Кулішу, Бугримову і Золотопупову. Додав ще й акта на списання 5.173 кілограмів бензину, нібито витраченого цими викладачами «на практичну їзду».

Кирило Максимович Цаценкін, розуміється, все, що йому подавали, списував і підписував. Бо вже хто-хто, а він добре знав, що то була за «практична їзда».

Але заїхали ці мандрівники надто далеко.

Настав час, і всі фіктивні акти, відомості і путьові листи розглянув і вивчив прокурор міста Макіївки т. Шрамченко. І підрахував, що у держави вкрадено 95 тисяч 297 карбованців.

ЛАВА ПІДСУДНИХ

— Тепер слово за судом,— сказав прокурор і направив на розгляд народного суду справу про... самого лише Мельниченка.

— А як же Цаценкін? — здивувалися люди.

— Та незручно якось Цаценкіна чіпати. Як не є — обласний керівник, авторитет...

І залишився «авторитет» керувати обласною організацією ДТСААФ. Сидить, кажуть, у своєму авторитетному кріслі, тужить за другом, з яким його, бідолашного, розлучили, і думає: де б підшукати ще одного такого меткого, винахідливого, моторного хлопця...

І. ГАЛЬЧЕНКО.

Виставка ШКУРНЕТРЕБА

КУМЕДНА ПРОДУКЦІЯ

Що таке вельвет?

Коли б директора Сквирської швейної фабрики (на Київщині) т. Гнатюка попросили відповісти на таке запитання, він міг би сказати:

— Це — красивий матеріал, з якого іноді шиють некрасиві дитячі костюмчики.

Але директор цього не каже. Говорять це здебільшого батьки, купивши своїм хлоп'ятам вельветові костюмчики, пошиті на Сквирській швейній фабриці. Говорять, приблизно, так, як колись Тарас Бульба:

— А повернись-но, синку. Який же бо ти кумедний!

Виявляється, що кумедними хлопчики стають після того, як одягають вельветові курточки Сквирської швейної фабрики.

Цікаво, який вигляд матиме директор фабрики т. Гнатюк, коли йому скажуть:

— А повернись-но, синку, лицем до споживача. Який же бо ти кумедний, коли вважаєш, що споживачеві безкарно можна підсовувати брак!

ГРАНАТОМЕТНИК

Не встигне хтось із спортсменів метнути гранату на кілька сантиметрів далі, ніж її досі метали, як про нього зразу ж і в газетах пишуть і по радіо розповідають.

А от директор Львівського ресорного заводу т. Спичка метає сотні гранат на сотні кілометрів, а про нього досі ніхто й слова не сказав.

Несправедливо!

Львівський ресорний завод, крім ресор, випускає ще й алюмінійові спортивні гранати. Випускає та в усі кінці торговельним організаціям закидає. Торговельні працівники, побачивши ці гранати, за голови беруться. Відомо, що спортсмени — люди сміливі, але вони до тих гранат і доторкнутися бояться, бо поверхня у них, як у їжака. Та ще й раковинами вони, немов віспою, побиті.

Як видно, т. Спичка заколисався на ресорах і забув, що таке боротьба за якість продукції.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

РАЙКРИТИКА
(в уяві окремих районних керівників і деяких редакторів районних газет).

ДІТЯМ ДО ШІСТНАДЦЯТИ РОКІВ ВХІД ЗАБОРОНЕНО...

Таку приписку можна побачити на багатьох кіноафішах і в Миколаєві.

Ця загадкова фраза для підлітків уже стала чимсь подібним до принади, яка лише розпалює дитячу цікавість, і юні глядачі ідуть на всілякі хитрощі, аби тільки прослизнути повз контролера в таємничу пітьму кінозалу.

Між іншим, не всюди в Миколаєві дітям так уже й важко проникнути ввечері у кіно. Наприклад, адміністратори кінотеатру ім. Горького (на Рибній вулиці) та клубу селища Темвод широко відчиняють перед дітьми двері і на вечірні сеанси. Їм аби гроші!.. З цієї причини для багатьох дітей кіно перетворилося на ласощі, якими вони об'їдаються.

Один учень з 17 школи три дні не приходив до школи, три ночі не ночував дома, але кожного дня бував у кіно. Цікавий вигляд мав би його шкільний щоденник, якби він заповнювався в ті дні:

Понеділок. Перший урок: «Бродяга», I серія.

Вівторок. Другий урок: «Бродяга», II серія.

Середа. Третій урок: «Нерівний шлюб».

«Учоба» закінчилася не «Скандалом в Клошмерлі», а сімейним скандалом, бо того хлопця затримали і відправили в дитячу кімнату міліції.

Та існує в Миколаєві один кінотеатр, на афішах якого немає приписки «Дітям заборонено». Це дитячий кінотеатр «Піонер». Але, як це не дивно, дітей біля нього не видно.

— Наш кінотеатр може пропустити за день до двох тисяч дітей.... Але часто у ньому буває майже порожньо,— заявляє директор «Піонера» т. Ланін.

Виявляється, що за останні роки в «Піонері» демонструвалося дуже мало дитячих кінофільмів. Яку б картину для «Піонера» не попросили у завідуючого обласною конторою «Кінопрокату» т. Кисетова, він відповідає:

— Списано... Немає на складі.

Але «Піонеру» і піонерам від цього не легше. Немає картин — немає глядачів.

Давно миколаївські діти не бачили улюблених своїх героїв — сина полку Ваню Сонцева, славетного льотчика Валерія Чкалова, легендарного Василя Івановича Чапаєва.

Обласну контору «Кінопрокату» можна назвати звичайним перевалочним пунктом, а її завідуючого т. Кисетова — кіновантажником. Він розвантажує картини, завантажує кінотеатри, прокручує, одержує прибуток і відвантажує картини. Дитяче кіно його мало цікавить, тому що ціна квитка в ньому лише один карбованець... Який же тут прибуток!

І чи не тому, що в дитячому кінотеатрі часто порожньо і тихо, занадто шумно буває на даху будинку № 81/83 по вулиці Плеханова?

Цей будинок називають будинком спеціалістів — живуть там інженери, будівельники, керівні працівники. У цьому будинку — біля 200 дітей, але серед матерів, особливо тих, які ніде не працюють і зайняті лише собою, є й такі, які вважають, що дружина спеціаліста не повинна бути спеціалісткою по вихованню дітей.

Недавно група хлопчаків з цього будинку, набешкетувавши, потрапила в міліцію. Не встигли скласти протокола на цих бездоглядних дітей, як до відділення підкотив цілий ешелон машин. Це папаші та мамаші приїхали захищати своїх чад. І працівники міліції не витримали натиску. Справу про хуліганів було припинено. Але не припинилося хуліганство...

Слід нагадати товаришам спеціалістам (по алфавіту): Бабичу, Баклару, Варенбургу, Горбенкові, Зіндеру, Іващенкові, Петрушеву, Пляскову, Федосєєву, Ющенкові, Яровому, що так виховувати своїх дітей до 16 років справді суворо заборонено.

* * *

Є в Миколаєві будинок, куди вхід заборонено тільки двоєчникам. Це—Палац піонерів. Чудова триповерхова будова на сорок кімнат. Але Палац піонерів ще й досі не обладнаний, у ньому майже немає столів і стільців.

Починається, наприклад, у Палаці піонерів дитячий шаховий турнір. Подається команда: «Встати!». І діти, де б вони не сиділи: у читальні, в ігротеці, у кімнаті «Умілі руки», схоплюються з місць, а столи і стільці, як по щучому велінню, на всіх своїх ніжках збігаються в шахову кімнату. В інших 39-ти кімнатах дітям доводиться стояти.

Місцевий Театр юного глядача ще жодного разу не виступав у Палаці піонерів. Керівникові театру т. Оселедчику не до дітей. Тривога про касові виручки примушує сивіти не т. Оселедчика, а репертуар театру. Не від хорошого життя ТЮГ поставив п'єсу «Дорога мамочка», розраховуючи тільки на мамочок, але ніяк не на їх дочок та синів.

Багато батьків забороняють дітям ходити до ТЮГ у тому, що до нього — далеко. Театр не хоче наблизитись до дітей на околиці тому, що там мала виручка. А якщо ТЮГ не йде до дітей, то діти йдуть у кіно. І не в дитяче, а туди, куди «дітям до 16-ти років вхід заборонено»...

Діти йдуть... А дяді та тьоті з міськкому комсомолу та міського відділу народної освіти третьою дорогою обходять дитячі культурні установи.

Не бійтеся, шановні товариші! Заходьте! Адже ні на дверях Палацу піонерів, ні біля входу до Театру юного глядача, ні на кінотеатрі «Піонер» немає приписки «Особам після 16-ти років вхід заборонено».

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

м. Миколаїв.

В американському зоопарку

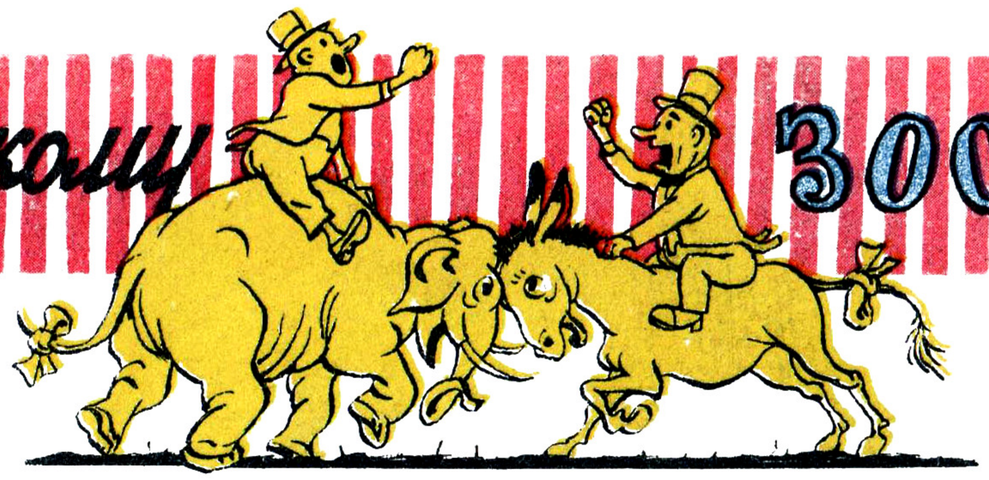

Американські вибори — дуже своєрідні вибори.

У них найжвавішу участь беруть не стільки виборці, скільки самі кандидати, яким дуже хочеться захопити теплі місця в державному апараті.

До того ж, особливості американської демократії дають змогу брати участь у виборах навіть слонам з ослами. Останні, правда, не претендують на урядові посади і своїх кандидатів не висувають. Їх роль допоміжна і зводиться в основному до того, щоб відрізнити кандидата республіканської партії (слон) від кандидата демократичної партії (осел).

Осідлає, приміром, кандидат республіканців слона і вирушає в передвиборне турне. Услід за ним женеться юрба дітей, гавкають собаки, а газети аж захлинаються, описуючи цю подорож.

На ослі виїжджає кандидат демократів. Його теж оточує юрба роззяв, теж гавкають собаки, про нього теж без кінця трублять газети.

Зустрінуться кандидати на вузькому і не можуть розминутися.

— Звертай! — кричить республіканець своєму суперникові.

— Звертай сам! — одказує той.

— Іменем святого Патрика звертай, чорти б тебе взяли!

Демократ плює на святого Патрика і, звичайно, не звертає. Між противниками починається перепалка—справжній словесний герць.

Кандидати намагаються найглибше запустити руку в політичне нутро партії противника і вивернути його. Дивіться, мовляв, яка погань, яка гидота! І ви хочете віддати за нього свої голоси?

Помірявшись у такий спосіб силами, «противники» роз'їжджаються в різні боки і починають мітингувати. Чого тільки не обіцяють вони в передвиборному ажіотажі! На закінчення демонструють свій «демократизм» і «близькість до народу»: борюкаються, кукурікають, ходять перевертом...

Боже праведний, що то за видовище! Тільки в Америці можуть бути такі карколомні виступи, такі запаморочливі поєдинки. Проте від них саме й залежить у багатьох випадках успіх того чи іншого кандидата: монополії, як правило, підтримують спритніших.

Чи ж дивно, що бідолашні слони та віслюки, вернувшись в обори зоопарків, ще довго здригаються у нервовому збудженні. Хто знає, що вони думають про незрівнянну американську демократію!

Можливо, читачам здається все це неймовірним. Але ж до нас потрапила стенограма їхньої розмови. Ми наводимо її повністю за текстом нью-йоркської газети «Болваньюс».

«Зоопарк Луїсвілл. Вольєра 3—4. Двадцять чотири ноль-ноль за місцевим часом.

СЛОН (задумливо). Так...

ОСЕЛ. Ви щось сказали, містер?

СЛОН. Дивно, кажу, дуже дивно. Не по-людськи все це.

ОСЕЛ. Ви про вибори?

СЛОН. Атож. Ніяк не можу збагнути, для чого той пан, якого я возив ці дні, так настирливо кукурікав, ніби збирався потрапити не в конгрес, а на курник?

ОСЕЛ. Хіба тільки він один, містер слон! Минулого разу, наприклад, 53 кандидати у федеральний конгрес і 12 претендентів на пости губернаторів штатів добивалися симпатій виборців — яким би ви думали чином? — а тим, що, виступаючи на мітингах, грали на банджо, саксофонах, губних гармошках, чіпляли фальшиві бороди. Семеро ставали перед виборцями дубала, а троє навіть стрибали гопки...

СЛОН. Аж не віриться! І все це чомусь називають демократією. Ви не знаєте, що воно таке: «демократія»?

ОСЕЛ. Як не знати! Мені за неї не раз перепадало. Було наслухаєшся малим од відвідувачів зоопарку, що перед виборцями витворяють сенатори та губернатори, і почнеш вибрикувати, поки не наробиш шкоди. Стануть мене втихомирювати, а я ще більше розійдуся. Що я, мовляв, дикун який, не можу в демократію погратися? Покійний татусь дуже не любили цього. «Яка це, кажуть, демократія! Це свинство, а не демократія — з ногами в жолоб лізти!»

СЛОН. Так то пустощі, а це насправжки.

ОСЕЛ. А ви не вірте! Ото вони кривляються та брехні всякі брешуть, аби скоріше свого досягти. А як доб'ються, то їм уже хоч і трава не рости.

СЛОН. Але ж це шахрайство!

ОСЕЛ. Будьте обережні, містер, за вольєрою ніби хтось вештається.

СЛОН. Ви хочете сказати, що нас можуть підслухати?

ОСЕЛ. Ніби ви не чули про Маккарті!

СЛОН (роздратовано). Ото ж бо й є! Скільки галасу про свободу, а не можна хвостом махнуть, щоб тебе не запідозрили у вільнодумстві!

ОСЕЛ. Ви, містер, недавно з Африки. А поживете трохи, побачите ще й не таке.

СЛОН. Осоружні мені такі вибори, така демократія! Як згадаю, то й досі у вухах лящить... Погляньте мені, будь ласка, у ліве вухо, що воно там гуде?..».

На цьому стенограма несподівано обривається.

Як сповістила згадувана вже газета «Болва-ньюс», осел на прохання свого друга заглянув йому в ліве вухо і, вражений, витяг відти зубами портативний мікрофон-підслухувач...

Матвій ШЕСТОПАЛ.

У СУВЕРЕННІЙ ТУРЕЧЧИНІ

Мал. Л. КАПЛАНА

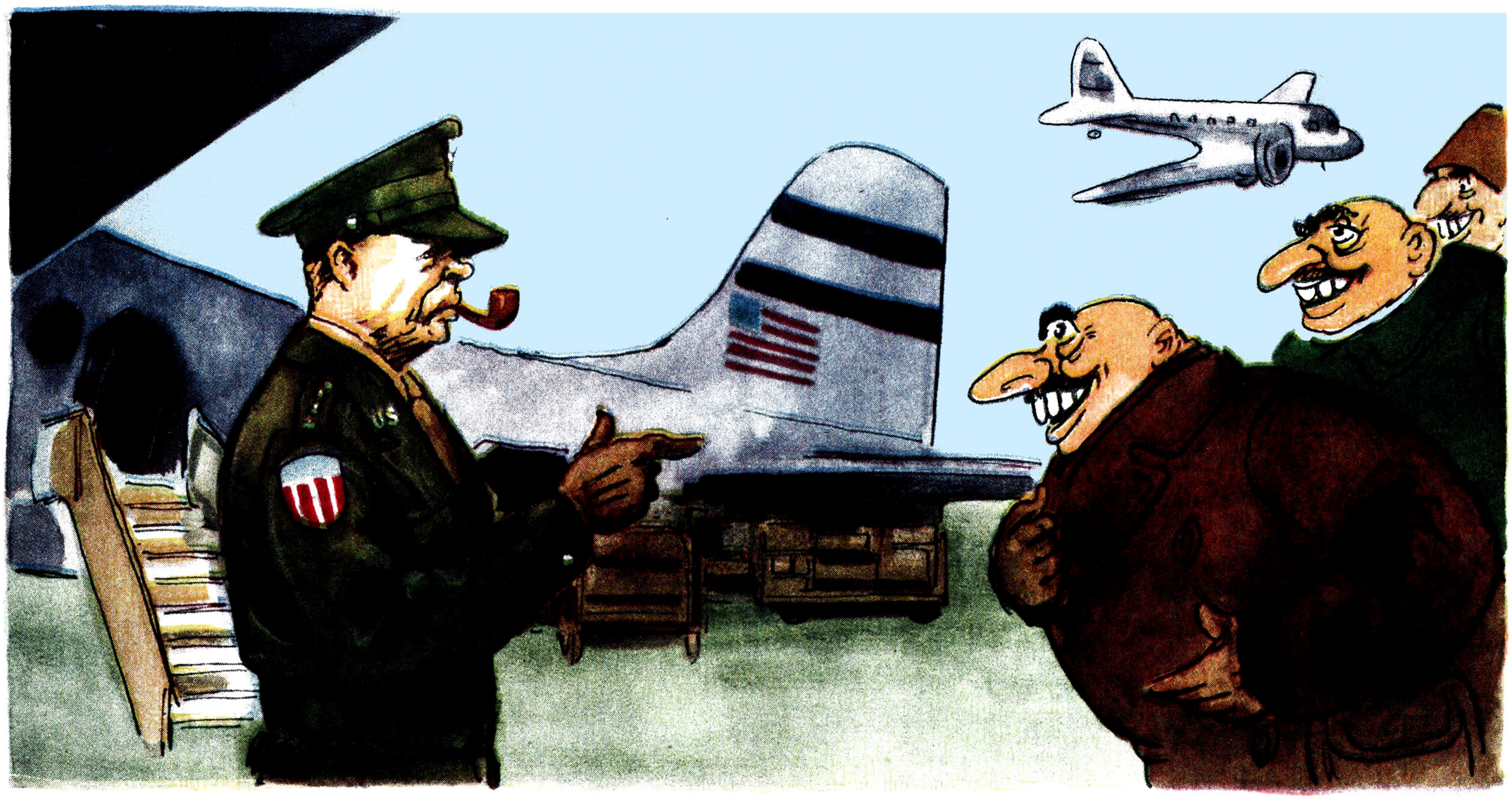

— Насамперед, панове міністри, перенесіть мої речі з літака до автомобіля.

Мал. С. САМУМА

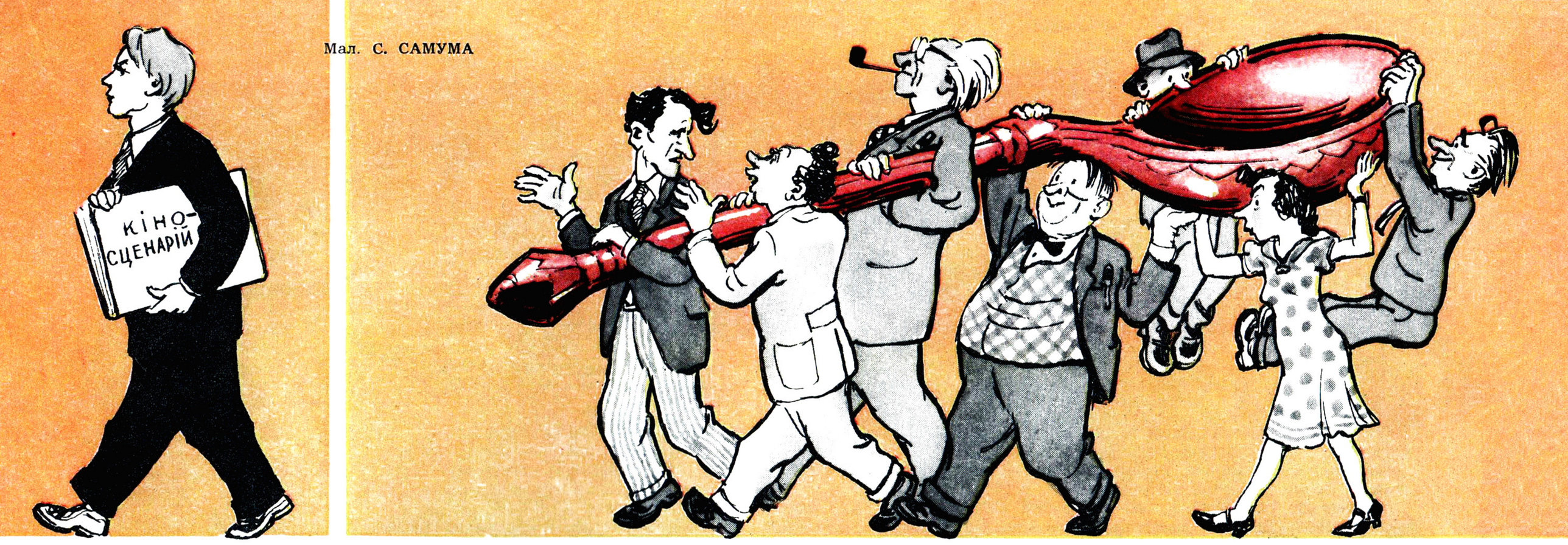

ОДИН З СОШКОЮ, СЕМЕРО З ЛОЖКОЮ...
або — як часом підпрягаються співавтори до автора в кіно.

ГОЛОВИ Й ГОЛОВКИ

Уже, здається, остаточно доведено, що без голови працювати неможливо. На що вже немудра штука — примус, але і його без головки працювати не примусиш.

А дехто пробує...

Місяців з п'ять тому до Міністерства промислових товарів широкого вжитку УРСР надійшов лист з м. Рогатина. «У нас, — писалося в тому листі,— та й не тільки в нас, але й у сусідніх районах Станіславської області, ні за які гроші не можна дістати примусної головки і капсуля до неї. Чим це пояснити?».

Працівники Міністерства промислових товарів ширвжитку не стали собі сушити мозок, шукаючи причин такого неподобства. Вони швиденько запакували того листа в конверт і — до Міністерства торгівлі УРСР,— відповідайте ви, мовляв. Заступник міністра торгівлі т. Костинський прочитав листа і, щоб ніхто не запідозрив його у бюрократизмі, негайно ж переслав заступникові голови правління Укоопспілки т. Сіроштану: вживайте ви заходів, завезіть на Станіславщину примусні головки й капсулі.

Заступник голови Укоопспілки одержав листа з міністерства й переадресував його директорові об'єднання «Укоопторгметиз» т. Фадєєву. Той сів за стіл, умочив перо в чорнило і наказав директорові Львівської міжобласної бази «Укоопторгметиз» т. Погосову «забезпечити відправку примусних головок і капсулів Рогатинському району для продажу населенню». Тов. Погосов і собі «забезпечив відправку» ще одного папірця на ім'я заступника голови правління Станіславської облспоживспілки т. Цапа, а той, в свою чергу, повідомив, що «дано вказівку директору міжрайбази при надходженні примусних головок і капсулів у першу чергу відвантажити їх Рогатинській райспоживспілці».

Ну, а далі що?

А далі нічого.

Іван киває на Петра, Петро киває на Івана.

А головок нема.

У деяких їдальнях з хороших продуктів готують несмачні страви.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

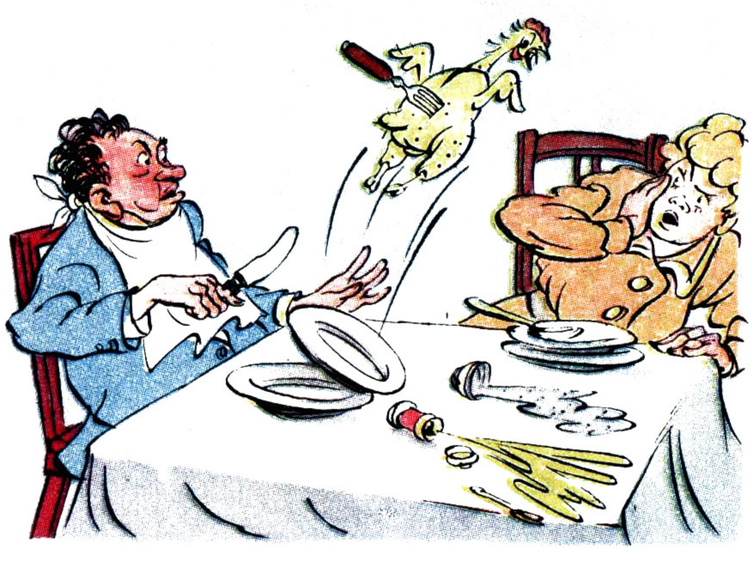

— Знову недосмажену подали?!

ДІЛО МАЙСТРА БОЇТЬСЯ...

Мал. Л. БОЙКА

— А що треба, щоб одігріти кран?

— Півлітра.

УПОРЯДКУВАВ...

Директор Черкаської трикотажно-рукавичної фабрики Леонід Петрович Жданов викликав секретарку і наказав їй:

— Негайно розшукайте мені носа.

Секретарка кивнула головою й пішла виконувати наказ.

Невдовзі у кабінеті директора зібралися і НОС, і ГМ, і ГБ, і ГІН, і НОТК, і НАХО, і СІППО, і НОТЗ, і ЗМС...

Втім, треба внести ясність: ЗМС — це завідуючий матеріальним складом, ГІН — головний інженер, ГБ — головний бухгалтер, а ГМ — головний механік. На такий же манір директор офіціальним наказом за № 86 «Про впорядкування обліку» скоротив назву посад ряду інших працівників.

Відповідно до цих скорочень директор замовив і штемпелі для своїх підлеглих, які вони мусять ставити поряд із своїми підписами.

З усього видно, що директор так заходився «упорядкуванням обліку», що про облік зовсім забув. Недавно з території фабрики зник 31 кубометр будівельного лісу, однак ні ЗМС (завідуючий матеріальним складом), ні ГБ (головний бухгалтер) не можуть сказати, куди він дівся.

Просто, скористався хтось велемудрим «упорядкуванням» і потягнув те, що погано лежало.

А директор зостався з носом...

ПЕРЕД ПОПЕРЕДАХ

НЕ З ТІЄЇ ОПЕРИ...

Тоненька книжечка. На обкладинці читаємо:

«Державний ордена Леніна Академічний театр опери та балету УРСР ім. Т. Г. Шевченка

Д. Пуччіні

ТОСКА

Опера на 3 дії».

Це — так звана «програмка», книжечка, яку люди охоче купують перед виставами. У ній є список дійових осіб і виконавців, коротко переказано зміст опери.

Переказано так:

«Він (Цезар Анжелотті) вбігає до храму, підходить до статуї мадонни і щось шукає у її ніг. З радісним вигуком витягає звідтіля ключ від каплиці Аванті і швидко туди ховається».

«Різничий (правильно: ключар) уходить...»

«Тоска збирається уходити»...

«Тоска уходить»... «Всі швидко уходять...» «Каварадоссі уводять»... Б'є ножем у груді»... «...сідає у стола».

І так далі, і таке ж інше. Суконна мова, неоковирні фрази, грубі граматичні помилки.

Надруковано книжечку в Київській обласній друкарні десятитисячним тиражем. На жаль, з неї не можна дізнатися, хто її компонував, хто до друку готував.

Видно, трудилися над нею люди або занадто скромні (за своїми знаннями), або надто мудрі: самі знали, що їхня робота «не уходить» ні в які ворота, і тому побажали лишитись невідомими.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Де ти на зиму влаштувалася?

— Тут на базі, старшим товароїдом.

Іван ГАЙДАЄНКО

Ілюстрації БЕ-ША

ВИПАДОК НА МОРІ

В кінці пляжу, закачавши холоші смугастої піжами, коло човна порається курортник Василь Васильович Горох.

— До походу готовий, прошу в ковчег! — торкнувшись рукою солом'яного бриля, рапортує він жінкам.

— Василю Васильовичу, ви справжній капітан! — майже співає пишно вбрана Валерія Гнатівна, лукаво мружачи карі очі і подаючи руку Горохові.

Василь Васильович знайомий з Валерією Гнатівною лише десять днів, але вони стали вже хорошими друзями.

Раптом рука Валерії Гнатівни вислизає з руки Гороха, до човна підходить друга супутниця — дебела Марфа Феофанівна.

— Держіть мене, Василю Васильовичу! — кокетливо промовляє вона, вхопившись за Гороха обома руками.

Горох червоніє від напруження. Човен загрозливо нахиляється, і, збільшивши осадку сантиметрів на три, благополучно вирівнюється. Марфа Феофанівна влаштовується на кормі.

Над пляжем лунає грубуватий чоловічий голос:

— А мене забули? Я зараз!

Валерія Гнатівна кривиться, немов понюхавши нашатирю.

— Це вже занадто! — вигукує Марфа Феофанівна.

Обличчя Гороха стає серйозним, навіть сердитим.

Настрій у компанії помітно падає. Річ у тому, що дехто в санаторії недолюблює Никанора Івановича за те, що він може різонути правду в вічі.

Човен поволі рухається вперед. Деякий час усі мовчать. Риплять уключини і тихо хлюпає під веслами вода. Горох, змушений сидіти спиною до Валерії Гнатівни, почуває себе ніяково і весь час намагається повернутись до неї боком, але йому заважають весла. Нарешті, він кидає їх і повертається обличчям до жінки.

— Пересядьте, будь ласка, на корму,— просить її Василь Васильович.— Мені незручно сидіти до вас спиною.

— Не турбуйтеся, Василю Васильовичу,— заспокоює його зворушена увагою Валерія Гнатівна. В її голосі чути нотки щирої вдячності.

Никанор Іванович дістає мундштук, коротеньку сигарету і закурює. Над човном тягнеться прозора смужка синюватого диму. Горох скоса дивиться на сиву хмаринку, хмуриться.

— От ви говорили: егоїзм — пережиток минулого,— каже Василь Васильович, карбуючи кожне слово,— а курити в товаристві некурящих, в жіночому товаристві — хіба це не егоїзм?

Валерія Гнатівна нагороджує Гороха вдячним поглядом, на її устах з'являється в'їдлива посмішка. Та Никанора Івановича збентежити не так просто.

— А кому в даній обстановці заважає те, що я курю?

— Всім! Всім! — сердиться Марфа Феофанівна.— Ви отруюєте повітря.

— Отруюю? — Никанор Іванович голосно сміється.— Я отруюю морський простір!?..— він широко розводить своїми дужими руками, і погляд його зупиняється на пароплаві, що біліє вдалині.

— І нічого смішного тут немає,— втручається Валерія Гнатівна.— Чоловіки завжди просять у жінок дозволу курити. Так заведено.

— Подивіться-но, як димить пароплав. А капітан і не спитав: чи можна, дамочки, цій трубі повітря отруювати? Який же він нечемний!..

— Та хіба вам можна що-небудь довести?! — сердито говорить Горох.— Ви відкидаєте все логічне, а свої аргументи вважаєте абсолютно незаперечними. До речі, не зважати на думку інших — це також пережиток! — І Горох продовжує, як заведений:

— Пережитки минулого — це пороки в свідомості деяких людей Проявляються вони у ставленні до праці, до громадського порядку і до соціалістичної власності. Крадіжки, рвацтво, симуляція, нечуйне ставлення до людей, феодальне ставлення до жінок, пияцтво та багато інших гидких явищ. Усе це ні що інше, як пережитки капіталізму.

Василь Васильович сам захоплюється своєю промовою. З неабияким пафосом він осуджує людей, які «не вміють берегти почуття дружби, не підтримують бадьорого настрою серед товариства, не поважають думок і бажань більшості»...

Никанор Іванович уважно слухає. Іноді він хитає головою на знак згоди, іноді зводить брови: мовляв, перебираєш міру, братіку, іноді посміхається...

Горох замовкає.

— Ви, бува, не лектор? — питає Валерія Гнатівна, не відводячи захоплених очей від Василя Васильовича.

Гороху приємно відчувати на собі такі погляди. Він скромно признається:

— Лектор не лектор, а так, з лекціями іноді виступаю, і саме на цю тему.

Захопившись розмовами, співбесідники не помічають, як із сходу починає віяти свіжий вітерець. Море рябіє, дрібні хвилі женуться одна за одною, по небу пливуть сірі хмари. Вітер б'є по човну, зриває з Гороха солом'яного бриля і жбурляє його у воду. Василь Васильович встигає лише схопитись за чуба.

У човні — сміх.

— Зараз підберемо! — Горох повертає веслами човна, перехиляється через борт, простягає руку, але... не дістає — бриль пропливає мимо. Його намагається підхопити Марфа Феофанівна. Вона всією своєю вагою налягає на той самий борт, човен втрачає рівновагу. Чути одчайдушний жіночий крик, усі кидаються на другий борт і падають у море.

Кілька секунд над морем тихо і безлюдно. Черпнувши бортом води, човен вирівнюється. Першою виринає Марфа Феофанівна. Обличчя її не видно, його закриває мокре волосся. Вона, захлинаючись, кричить: «Рятуйте!». І знову занурюється у воду. Поруч виринає Никанор Іванович. Він оглядається навколо, помічає Марфу Феофанівну, підпливає до неї. Потопаючий, як кажуть, хапається за соломинку. Марфа Феофанівна міцно обіймає Никанора Івановича. Він, ледве тримаючись на воді, пливе до напівзатопленого човна.

— Держіться за борт! — кричить він, але звільнитись від обіймів Марфи Феофанівни йому не вдається.

Поряд виринає Валерія Гнатівна. Вона одчайдушно б'є по воді руками й ногами, добираючись до рятівного круга, що випав з човна. Майже водночас з'являється над водою і Горох. Він теж тягнеться до круга і, вирвавши його з рук Валерії Гнатівни, зляканими очима нишпорить навколо. Жінка знову щосили б'є по воді, підпливає до рятівного круга, але він знову вислизає з її рук. Горох рятує тільки себе.

— Потоплю, бісів пережиток! — кричить Никанор Іванович Горохові.— Дай круг, кажу, він двох витримає!

Василь Васильович озирається. Тимчасом Никанор Іванович підштовхує круг до Валерії Гнатівни.

А від берега до місця пригоди вже поспішають рятівні човни.

— Пробачте, Валеріє Гнатівно,— винувато шепоче, підбадьорений рятівними човнами, Василь Васильович,— справді, я не впізнав вас... Пробачте... Я погано плаваю...

— Нічого,— запинаючись, говорить Валерія Гнатівна. Її голос тремтить від пережитого страху і гніву.— Ні-ко-ли не ду-ма-ла, що ви такий не-гід-ник... Такий не-гід-ник...

ПОШТА Перця

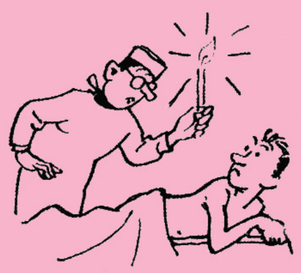

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Хворих, які приймають у ворзельських санаторіях електропроцедури, здебільшого чекає електропроцеобдурювання. Тільки, скажімо, роздягнеться хворий, щоб приймати кварц, а струм у цей час виключать. Чекає, чекає хворий та й почне одягатися. А тут візьмуть та й дадуть струм. Хворий похапцем роздягається, лягає під кварц... струм знову виключили і т. д. і т. п.

Енергію для Ворзеля виключають днів по 10—12 на місяць за так званим графіком, а в решту днів по 4 рази на день без графіка.

От якби адміністрацію електрокомунальної мережі Києво-Святошинського району — директора т. Ракицького та головного інженера т. Каменцева так поелектроопроцедурило у ворзельських санаторіях! Вони обов'язково подбали б про більш вигідний для лікування людей графік постачання електроструму.

С. ВЛАДИМОВ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Недаром, мабуть, кажуть: «Не місце прикрашує людину, а людина — місце». Та коли б ти побачив наш Булдинський завод будівельних матеріалів, ти б сказав, що не місце, а ціле селище прикрасили наші будівельники. Ми ще й десятирічного ювілею з дня пуску заводу не справили, а дивись — скільки зроблено! Виросло селище з двоповерховими гуртожитками і двоквартирними будинками, шість тисяч дерев посаджено... Є в нас і електрика, і радіо... Тільки одне місце в селищі не прикрасили будівельники — Будинок культури. Він з одного боку будується, а з другого валиться уже третій рік. Ліпить його будтрест № 9 на чолі з т. Русановим.

Заглянь, Перче, в Одесу, в контору цього тресту. Нам здається, що ти обов'язково там знайдеш кількох «діячів», які тільки тим і відзначаються, що ними стільці «прикрашаються»!

В. НОВИЦЬКИЙ,
редактор заводської газети.

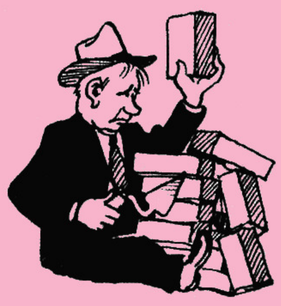

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У нас, в Олександрівській школі (Краснооснянський район на Одещині) учні часто ведуть розмови на тему: «Що таке добре і що — погано».

— Школу у нас вкрили черепицею — це добре чи погано?

— Добре. Бо черепиця води не пропускає, не горить, не іржавіє, не гниє...

— А те, що черепиця після першого ж морозу почала кришитись і розсипатись — це як?

— Це дуже погано,— кажуть учні, які вже встигли підрахувати, що за короткий час на шкільному даху розсипалося 457 штук черепиці.

Добре чи погано себе почуває дирекція Кучурганського черепичного заводу (Роздільнянський район на Одещині), виробляючи таку крихку продукцію,— цього учні нашої школи не знають. А знати хочеться!

Чи не допоможеш ти нашим учням, Перче?

С. БЕЛЕГА,
завідувач школи.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Навесні минулого року приїхав до нас начальник Сахновщанської райконтори зв'язку т. Ясинок, зібрав голів колгоспів і намалював перед ними яскраву картину сільської радіофікації. Запалені виступом начальника, рахівники восьми колгоспів, не гаючись, переказали гроші на рахунок Харківського будівельно-монтажного управління радіофікації. Незабаром приїхали майстри. Потовклися вони, повозилися і, не закінчивши роботу, роз'їхались.

Покритикувала їхню роботу районна газета. Совісно стало радіофікаторам. Знов приїхали вони,— потовклися, повозилися і назад повернулися.

Втрутилась у це діло наша обласна газета «Соціалістична Харківщина». Ще трохи майстри потрудилися — і що ж ти думаєш? — пошептало. Пошептало радіо, побурчало, потім свиснуло і замовкло.

Влаштуй, Перче, для харківських радіофікаторів гарячу передачу і нагадай їм давню приказку:

— Або грайте, або гроші віддайте!

Д. БЕЗЗУБЕНКО,
голова Володимирської сільради.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Про транзитних пасажирів ти чув, а тепер почитай про транзитних керівників, які завелися у нас у Тростянецькому районі на Сумщині.

Перший — Федір Антонович Курасов... Як був він першим секретарем Роменського міськкому партії, то дбав, щоб керівні працівники його району від мас не відривалися... А як послали його працювати в село, він сам від обласного центра відірватися не зміг. Його, сердешного, знають усі залізничники від Сум до станції Смородино.

Третій рік чоловік по цій дорозі їздить (60 кілометрів туди, 60 — назад) здійснювати повсякденне керівництво в Півненківську МТС, де працює секретарем парторганізації.

А Лучанинову — секретареві Тростянецького райкому КП України по зоні Боромлянської МТС — ще важче. Не збудовано ще залізниці між його тростянецькою квартирою і МТС. Отож і мусить він автотранзитом (20 кілометрів туди, 20 — назад) міряти лінію Тростянець — Боромля, Боромля — Тростянець.

Отак їздячи, наші транзитні керівники нібито й гуляти не гуляють, але й діла їм робити ніколи.

М. ІВАНЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Харцизька МТС довгий час не мала де зберігати комбайни. Стояли машини в дощ, у негоду просто неба і псувалися. В 1953 році відділ капітального будівництва Сталінського обласного управління сільського господарства заходився будувати в МТС приміщення для комбайнів. Керував будівництвом технік Олексій Олександрович Старчиков.

Через рік будівельники здали будівлю й швиденько вибули у Сталіно. А коли восени механізатори спробували завезти самохідні комбайни у нове приміщення, то побачили: не проходять машини у ворота, на півметра вужчі, ніж треба.

Піддало клопоту механізаторам і інше: приміщенням ще й не користувалися, а воно вже почало проситись на капітальний ремонт: тут валиться, там тече... Довелося витратити 6000 карбованців на ремонт.

Отак, Перче, працює відділ капітального будівництва Сталінського обласного управління сільського господарства.

Робить тонко, зате рве добряче!

М. ПАВЛЕНКО.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Про низьку якість продукції Запорізького заводу емальованого посуду розповідалося у № 22 журналу, в замітці «Гостра ситуація».

Дирекція заводу визнала виступ Перця правильним. Винного у випуску бракованої продукції — головного інженера заводу Шаптала з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу, в замітці «Всього потроху» писалося про те, що Харківська книжкова фабрика ім. Фрунзе випускає браковані підручники.

Як повідомив директор фабрики т. Каменюк, замітку було обговорено на широкій виробничій нараді. За випуск недоброякісних підручників на старшого майстра палітурного цеху т. Пастухову М. Р., начальника ВТК Наливайко А. К., майстра Михайлову А. Г. та інших накладено адміністративні стягнення.

★ Довгий час редакція Перця не одержувала відповідей на листи, надіслані для розгляду та вжиття заходів до Червоноармійського райкому КП України, Ровенської області. Лише після кількох нагадувань звідти надійшла відписка за підписом секретаря райкому т. Стабровського, нібито райком таких листів не одержував.

Проведеною перевіркою виявлено, що всі згадані листи були своєчасно вручені поштою райкомові.

За безвідповідальне ставлення до листів трудящих і за неправильну інформацію бюро райкому оголосило догану завідуючій загальним відділом райкому т. Резчиковій.

★ У листі, що надійшов до редакції, писалося про шахрайські махінації керівних працівників артілі ім. Осипенко (м. Кременчук, Полтавської обл.). Факти, наведені в листі, твердились.

Народний суд засудив заготувача артілі Литвинова до 6 років і головного бухгалтера Кана до півтора року позбавлення волі. Голову артілі Риндина та інших засуджено до 1 року примусової праці.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (301) (на украинском языке). Підписано до друку 14.I. 1955 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 00721. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 13. Тираж 125 000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

В АМЕРИКАНЦІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Зачекайте хвилинку... Лишилося останні думки про самостійність із голови вибити...